

Vězeňská služba České republiky
Generální ředitelství Praha

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 809, ISDS: b86abcb

Č. j.: VS-1071-4/ČJ-2018-800040-INFZ

V Praze dne 15. října 2018

Počet výtisků: 2

Výtisk č.: 1

Počet listů: 6 (oboustranně)

Dle rozdělovníku

ROZHODNUTÍ

Ředitel odboru správního organizační složky státu, bezpečnostního sboru a správního úřadu Vězeňská služba České republiky, organizační jednotka Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, jako nadřízený orgán příslušný k řízení a rozhodování ve věci odvolání podaných podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon o svobodném přístupu k informacím“), proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, které vydala vazební věznice, věznice, ústav pro výkon zabezpečovací detence, Akademie Vězeňské služby České republiky nebo Střední odborné učiliště Vězeňské služby České republiky jako subjekt povinný dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat informace, v ř í z e n í

dle ustanovení § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím a ustanovení § 89 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o odvolání proti rozhodnutí Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno („povinný subjekt“) ze dne 4. července 2018 s čj. VS-2691-12/ČJ-2018-803001, jímž byla odmítnuta žádost o informace ze dne 24. ledna 2018 ve formě požadavku na sdělení „jména a příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data u vymezených funkcí zaměstnanců Vězeňské služby České republiky Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno“ u celkem 12 služebních funkcionářů, vedoucích příslušníků či vedoucích zaměstnanců, jak ji podal *žadatel*, nar. [REDAKCE], trvalý pobyt [REDAKCE], adresa pro doručování Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno, Jihlavská 12, 625 99 Brno - Bohunice („žadatel“),

r o z h o d l

podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno ze dne 4. července 2018, čj. VS-2691-12/ČJ-2018-803001, se

**v části týkající se bodu 2., 3., 4., 6. a 7. žádosti mění
a ve zbytku se potvrzuje.**

Odůvodnění

Jak bylo zjištěno ze spisové dokumentace, povinnému subjektu Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno byla dne 29. ledna 2018 žadatelem podána písemná žádost o poskytnutí informace. Z jejího obsahu je nepochybné, že žadatel se domáhal sdělení „*jména a příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data u funkcí vyjmenovaných zaměstnanců Vězeňské služby České republiky Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno*“. Vyjmenovanými osobami byly „*ředitel Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno, zástupce ředitele, 1. náměstek ředitele, vedoucí oddělení výkonu vazby, zástupce oddělení výkonu vazby, vedoucí správního oddělení, vedoucí ekonomického oddělení*“; dále se písemná žádost týkala osoby „*1. vrchní dozorce vazebního oddělení B2, 2. vrchní dozorce vazebního oddělení B2, vězeňský psycholog pro vazební oddělení B2, speciální pedagog pro vazební oddělení B2*“, rovněž byl zadán požadavek na uvedení „*jména, příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data sociální pracovnice pro vazební oddělení B2*“.

Požadavkem na informace tak byl zájem na sdělení „*jména a příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data u vymezených funkcí zaměstnanců Vězeňské služby České republiky Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno*“ u 12 služebních funkcionářů, vedoucích příslušníků či vedoucích zaměstnanců povinného subjektu.

I.

Ze spisového materiálu postoupeného podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím nadřízený orgán i seznal, že povinný subjekt (dále též „*orgán prvního stupně*“) žádost posoudil z hlediska skutkového i právního stavu a po provedeném řízení včetně správního uvážení rozhodl o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za použití ustanovení § 8a a § 11 odst. 1 písm. a) tohoto zákona a s odkazem na zásady zákazu zneužití práva jako právního principu.

Rozhodnutí ze dne 6. února 2018, čj. VS-2691-11/ČJ-2018-803001 obsahovalo náležitosti souladné s právní úpravou v ustanovení § 68 správního řádu. Výrok o odmítnutí žádosti byl orgánem prvního stupně odůvodněn a žadatel byl poučen o možnosti podat proti rozhodnutí opravný prostředek.

Žadatel svého práva využil (dále též „*odvolatel*“) a z podaného odvolání bylo patrné, že dostal povinnosti uvést v odvolání všechny náležitosti, jak odvolateli stanoví správní řád.

Podle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu platí, že podané odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu. Jak vyplývá z citace § 37 odst. 2 správního řádu: „*a) musí být z něho patrné, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje, b) identifikační znaky podatele (je-li jím fyzická osoba, jméno a příjmení, datum narození), c) místo trvalého pobytu fyzické osoby, případně jinou adresou pro doručování, d) označení správního orgánu, kterému je určeno*“.

Z podání bylo nesporné, kdo je činí, a z jeho obsahu a kontextu zcela zřejmé, které věci se týká a co se navrhuje. Odvolatel brojil proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 6. února 2018, vydanému pod čj. VS-2691-11/ČJ-2018-803001, a domáhal se zrušení tohoto rozhodnutí jako celku. I navrhl, aby nadřízený orgán rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 6. února 2018 (čj. VS-2691-11/ČJ-2018-803001) zrušil a věc vrátil k novému projednání, jímž by bylo žádosti o informace vyhověno.

V souladu s povinností stanovenou v ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, povinný subjekt postoupil spisový materiál nadřízenému orgánu, Generálnímu ředitelství Vězeňské služby České republiky. Současně připojil své vyjádření k věci, v němž vůči podání odvolatele setrval na původním názoru, a nadřízenému orgánu doporučil vydat rozhodnutí o zamítnutí odvolání v plném rozsahu.

Spisový materiál byl Generálnímu ředitelství Vězeňské služby České republiky doručen dne 26. února 2017 a zaevidován odborem správním Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, orgánem příslušným k řízení a rozhodování ve věci odvolání podaných dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pod čj. VS-1071-1/ČJ-2018-800040-INFZ.

II.

Odvolací správní orgán předmětnou věc posoudil a dospěl ke zjištění a závěrům, že odvolání bylo podáno včas a je přípustné.

Odvolací orgán v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí orgánu prvního stupně a výroku odkazujícím na užití právní úpravy v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím přitom seznal, že orgánem prvního stupně uvedená argumentace je neúplná. Orgán prvního stupně sice správně dovedl, že při vyřizování žádosti o informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím v některých případech dochází ke kolizi práv a zvažování povinného subjektu, zda informace poskytnout, anebo zda vzhledem k ochraně osobních údajů žádost odmítnout. A patřičně v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal také na to, že ohledně poskytnutí (neposkytnutí) informace se patří zohlednit, co vyplývá z čl. 10 odst. 1 Listiny, tedy to, že „každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno“, a také, že dle čl. 10 odst. 2 má „každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života“. Podle čl. 10 odst. 3 Listiny pak má „každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě“.

Orgán prvního stupně v této souvislosti dále zdůraznil, že důležitým ustanovením z hlediska ochrany osobních údajů je § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, cit „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby, a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu*“; tedy právě zákonem o ochraně osobních údajů. Přičemž, z hlediska zákona o ochraně osobních údajů, je nutno aplikovat některý z limitů uvedených v ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) až g).

Odvolací orgán při posuzování napadeného rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 6. února 2018, čj. VS-2691-11/ČJ-2018-803001, zjistil, že orgán prvního stupně nepřihlédl k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2014 čj. 1 As 189/2014-48, nevzal na zřetel a nezohlednil fakt, že „*při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím mají osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny, práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů (zejména z § 4 správního řádu). Povinný subjekt jim tak v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů musí v řízení o žádosti umožnit hájit jejich práva. Jde především o případy, kdy žadatel požaduje informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a jejich osobních údajů (§ 8a, § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím). Pokud takové osoby existují, povinný subjekt je vyzoomí o podané žádosti a případně i uvažovaném způsobu rozhodnutí o ní (§ 4 odst. 2 a 3 správního řádu); současně jim umožní hájit jejich práva, tj. v přiměřené době se k věci vyjádřit*“.

To značí, že povinný subjekt musí dát dotčené osobě (dotčeným osobám) možnost vyjádření se k věci, k vyslovenému požadavku v žádosti o poskytnutí informace a vyměřit jí k tomu přiměřenou lhůtu.

V posuzovaném případě týkajícím se rozhodnutí čj. VS-2691-11/ČJ-2018-803001 ze dne 6. února 2018, které řádným odvoláním žadatel napadl, obdobná úvaha, ale zejména postup orgánu prvního stupně, kterým by umožnil dotčeným osobám hájit svá práva, absentoval.

Odvolací orgán vyhodnotil toto zjištění jako procesní vadu; vadu řízení, jež vydání rozhodnutí předcházela.

Odvolací orgán též seznal, že v části „Odůvodnění“ výroku absentují i argumenty a objasnění, proč byla žádost odmítnuta na základě ve výroku jmenované právní úpravy podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, když podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím *„povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu“*.

Odvolací orgán se poté s tvrzením orgánu prvního stupně, které plyne z výroku a podle něhož by měla být splněna podmínky stanovené zákonodárcem v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, neztotožnil. Dle názoru odvolacího orgánu byl tím dán rozpor mezi výrokiem a jeho odůvodněním, což výrok činilo nepřezkoumatelným.

Ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, jakožto orgán věcně příslušný k řízení a k rozhodování ve věcech odvolání podaných podle § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, považoval za příléhavé se vyjádřit taktéž k té části výroku, která odkazovala na *„použití zásady zneužití práva jako právního principu“*.

Odkázal-li orgán prvního stupně ve výroku o odmítnutí žádosti na princip zneužití práva, vyvstala mu tím zároveň povinnost v odůvodnění uvést k tomu patřičné skutečnosti a fakta. Tato povinnost však v odůvodnění naplněna nebyla.

Odvolací orgán poté dospěl k závěru, že žadatelovo odvolání je důvodné, a proto napadené rozhodnutí Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno ze dne 6. února 2018, vydané pod čj. VS-2691-11/ČJ-2018-803001, podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání.

Orgán prvního stupně tím byl povinen žádost ve znění, jak ji k povinnému subjektu dne 29. ledna 2018 žadatel podal, opětovně posoudit a vyřídit v zákonem stanovené lhůtě.

Odvolací orgán zároveň uvedl, že *„pokud na základě nového posouzení žádosti o informace, byť i toliko zčásti, orgán prvního stupně nevyhoví, je povinen vydat písemné rozhodnutí o odmítnutí žádosti (též částečném) o informace v části týkající se chráněných informací. V rámci řízení se provede i test proporcionality a přizná dotčeným osobám právo na ochranu svých osobnostních zájmů. Takto vydané rozhodnutí musí být srozumitelné, bez vad a řádně odůvodněno; povinný subjekt tedy musí žadateli jednoznačně sdělit, v čem případný zásah do chráněných informací spatřuje“*.

Na závěr svého rozhodnutí odvolací orgán dodal, že jak nejednou zdůraznily Nejvyšší správní soud a Ústavní soud, právo na informace není bezbřehé a absolutní, ale nutně naráží na určitá omezení a limity. Konkrétně např. podle Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 25. 6.

2008, čj. 5 As 53/2007-85) lze tvrdit, že „svoboda projevu, jakož i právo na informace, nejsou bezbřehé a jsou nutně omezeny chráněnými zájmy dle čl. 17 odst. 4 Listiny, ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami (čl. 10 Listiny), jakož i dalšími pravidly pro možná omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny.“.

III.

Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno v opětovně vedeném řízení znovu posoudila žádost o poskytnutí informace, jak ji podal žadatel a jejímž obsahem byly požadavky na „jména a příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data u funkcí vyjmenovaných zaměstnanců Vězeňské služby České republiky Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno“.

Vyjmenovanými osobami byly za první (bod 1. žádosti) „ředitel Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno“, za druhé (bod 2. žádosti) „zástupce ředitele“, za třetí (bod 3. žádosti) „1. náměstek (zástupce) ředitele“.

Žadatel se dále domáhal údajů ve struktuře „jméno a příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data u funkcí vyjmenovaných zaměstnanců Vězeňské služby České republiky Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno“ ohledně (body 4. až 12. žádosti) pozic „vedoucí oddělení výkonu vazby, zástupce oddělení výkonu vazby, vedoucí správního oddělení, vedoucí ekonomického oddělení“; dále se písemná žádost týkala osoby „1. vrchní dozorce vazebního oddělení B2, 2. vrchní dozorce vazebního oddělení B2, vězeňský psycholog pro vazební oddělení B2, speciální pedagog pro vazební oddělení B2“, rovněž byl zadán požadavek na uvedení „jména, příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data sociální pracovníce pro vazební oddělení B2“.

Povinný subjekt (prvostupňový orgán) v souladu s právním názorem nadřízeného orgánu vyrozuměl dotčené osoby a dal jim prostor k jejich vyjádření se k požadavku na poskytnutí osobních údajů žadateli.

Souběžně žádost posoudil z hlediska ústavního práva na přístup k informacím (čl. 17 Listiny základních práv), právní úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím, právní úpravy v zákoně č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů.

Stranou při posuzování věcného i právního stavu neponechal ani přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení Směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), rovněž označované jako *General Data Protection Regulation* či zkráceně „GDPR“.

Orgán prvního stupně řízení a opětovné rozhodování ve věci uzavřel výrokem, jímž písemnou žádost o poskytnutí informace v bodech 2. až 12. odmítl za použití ustanovení § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s ustanovením § 8a tohoto zákona a s odkazem na zásadu zneužití práva jako právního principu. Toto rozhodnutí bylo vydáno dne 4. července 2018 pod čj. VS-2691-12/ČJ-2018-803001.

Rozhodnutí obsahovalo náležitosti souladné s právní úpravou provedenou v ustanovení § 68 správního řádu. Výrok o odmítnutí žádosti byl orgánem prvního stupně odůvodněn.

Písemně vyhotovené rozhodnutí bylo uzavřeno poučením žadatele, že proti němu je přípustné odvolání, které je možno podat v zákonné lhůtě 15 dnů k nadřízenému orgánu, Generálnímu ředitelství Vězeňské služby České republiky, prostřednictvím orgánu prvního stupně, tedy Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno.

IV.

Žadatel svého práva podat opravný prostředek využil a z podaného odvolání jest patrné, že též dostal povinnosti uvést v odvolání všechny náležitosti, jak odvolateli stanoví správní řád.

Odvolací orgán *a priori* přezkoumal otázku včasnosti a přípustnosti odvolání. Vycházel přitom ze skutečnosti, že v řízení o odvolání se užije právní úprava v ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Cit.: „*Pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pro odvolací řízení a v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.*“

Z uvedeného plyne, že pro počítání lhůt platí pravidla podle právní úpravy v § 40 správního řádu. A z dokumentů ve spisovém materiálu je nepochybné, že odvolání bylo podáno včas. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo žadateli doručeno 4. července 2018 a ten podal odvolání k poštovní přepravě dne 19. července 2018, tedy v poslední den zákonem stanovené patnáctidenní lhůty.

Pokud jde o přípustnost, zde nadřízený orgán seznal, že odvolání proti rozhodnutí čj. VS-2691-12/ČJ-2018-803001 bylo podáno účastníkem řízení, tudíž jde o odvolání přípustné.

Z prokazatelně zjištěného vyplývá, že je tím vyloučena aplikace § 92 správního řádu, které upravuje (odlišně od meritorního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 90 správního řádu), formální způsob rozhodnutí odvolacího správního orgánu, pakliže odvolání je uznáno jako nepřipustné či opožděné. A to proto, že by nadřízený orgán nedospěl k závěru o nepřipustnosti či opožděnosti.

V.

Pokud jde o meritorní přezkum, odvolací orgán konstatuje, že odvolání je *de iure* podáním, jímž se odvolatel domáhá na správním orgánu vyššího stupně, aby přezkoumal rozhodnutí orgánu nižšího stupně. Včas podané a přípustné odvolání má odkladný účinek.

Podle ustanovení § 82 odst. 1 věta první správního řádu lze podaným odvoláním napadnout výrokovou část nepravomocného rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo vedlejší ustanovení. Podle věty druhé (§ 82 odst. 1 správního řádu) je nepřipustné odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel proti rozhodnutí brojí, tudíž jestliže odvolatel v odvolání neuvede rozsah, v němž rozhodnutí povinného subjektu napadá, uplatní se zákonná domněnka, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Odvolací orgán přezkoumal, jak mu ukládá právní úprava v ustanovení § 89 správního řádu, soulad naříkaného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy.

Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Odvolatel jako zásadní námitku uplatnil názor, že rozhodnutí orgánu prvního stupně Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence ze dne 4. července 2018 čj. VS-2691-12/ČJ-2018-803001 „je nesprávné, kontraproduktivní a v neposlední řadě nehospodárné“. A poukázal v této souvislosti na rozhodovací praxi povinného subjektu Věznice Bělušice, který mu jako žadateli informace v obdobné věci v určitém rozsahu a míře poskytl.

VI.

Odvolací orgán po zohlednění skutkového a právního stavu, judikatury i odborných komentářů k právní úpravě svobodného přístupu k informacím této námitce odvolatele přisvědčil a má v části žádosti v bodě 2. a 3. odvolání za důvodné, či v části 4., 6. a 7. za částečně důvodné.

Odvolací orgán má za věcně i právně správné, pokud by povinný subjekt, jako orgán prvního stupně, postupoval ve smyslu § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a podle Instrukce Ministerstva spravedlnosti čj. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve znění Instrukce Ministerstva spravedlnosti čj. 575/2011-OT-OSV.

To značí, měl informace k bodu 2. a 3. a bodu 4., 6. a 7. žádosti poskytnout způsobem, jak ukládá znění § 3 odst. 2 zmíněné Instrukce Ministerstva spravedlnosti. Z provedené úpravy vyplývá, že při schvalování zákona o svobodném přístupu k informacím zákonodárce upřednostnil princip otevřenosti veřejné správy, což rovněž akcentuje Důvodová zpráva k zákonu o svobodném přístupu k informacím (viz Sněmovní tisk č. 16, Poslanecká sněmovna, 1998): „*Povinné subjekty jsou zavázány především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné*“.

Ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky v této části rozhodnutí čj. VS-2691-12/ČJ-2018-803001 proto změnil; užil oprávnění odvolacího orgánu podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Odvolací orgán ve věci žádosti v bodě 2., 3., 4., 6. a 7. sám meritorně rozhodl, a to tak, že část odvoláním napadeného změnil. A **informace se poskytuje** takto:

Požadované údaje včetně profesního životopisu 1. zástupce ředitele Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno, rovněž osobní údaje, jakožto i profesní data (profesní životopis) zástupce ředitele povinného subjektu Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno jsou nepřetržitě přístupné jako zveřejněné informace na webu Vězeňské služby České republiky, konkrétně adrese <https://www.vscr.cz/vazebni-veznice-auvzd-brno/kontakty/>, obdobně jsou pak nepřetržitě volně přístupné na téže elektronické adrese rovněž informace o jméně, příjmení (hodnostním označení) a služebním či pracovním zařazení vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu, vedoucí oddělení správního a vedoucí oddělení ekonomického; i zde je možné žádosti minimálně v uvedeném rozsahu vyhovět.

Ředitel odboru správního Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky přitom má za to, že u žádosti k poskytnutí údajů (osobních údajů) ohledně managementu organizačních jednotek, popřípadě změnách v jeho složení, je z hlediska efektivnosti a hospodárnosti na tyto případy nutno aplikovat právní úpravu v § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy zásada hospodárnosti jest vyjádřena v ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu.

Podle této právní úpravy správní orgán postupuje způsobem, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, což je v zájmu jak správního orgánu samotného, tak i dotčených osob. *„Zbytečné náklady proto nemají vzniknout jak na straně správního orgánu provádějícího určitý postup, tak i na straně dotčených osob. Stejně tak mají být dotčené osoby co nejméně zatěžovány, což je významným projevem subsidiarity působení veřejné správy a správních orgánů“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2004, č. j. 1 Azs 12/2003-48).

VII.

Ohledně bodů 5., 8 až 12. žádosti, jak tuto podal žadatel, odvolací orgán po provedeném řízení a přezkumu odvolání neshledal důvodným.

Rozhodnutí o odmítnutí této části žádosti ze dne 4. července 2018 čj. VS-2691-12/ČJ-2018-803001, ve znění požadavku na osobní a profesní údaje *„zástupce oddělení výkonu vazby, 1. vrchní dozorce vazebního oddělení B2, 2. vrchní dozorce vazebního oddělení B2, vězeňský psycholog pro vazební oddělení B2, speciální pedagog pro vazební oddělení B2“* a ve znění požadavku na uvedení *„jména, příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data sociální pracovnice pro vazební oddělení B2“*, potvrdil a odvolání zamítl.

Přijatý závěr odůvodňuje tím, že orgán prvního stupně výrokem odkazujícím na užití právní úpravy v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím správně dovodil, že při vyřizování žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím nutno vážit, jestli informace poskytnout, anebo zdali vzhledem k ochraně osobních údajů žádost odmítnout. To značí, zvažoval na jakou stranu se přiklonit při kolizi ústavních práv. A při svém rozhodování k tomu přiléhavě využil nezbytný test proporcionality, jak jej vymezují rozsudky Nejvyššího správního soudu nebo Ústavního soudu (*viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. srpna 2014, čj. 1 As 78/2014-41*). Správně i povinný subjekt uvedl, že při posuzování merita věci nutno vycházet z čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny základních práv a svobod („Listina“), podle něhož svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, leč právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, půjde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu, leč i zde toto právo s sebou nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat omezením. Omezení mohou být stanovena zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví či morálky. Také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu, ale výkon těchto svobod může podléhat omezením a sankcím, co stanoví zákon a jsou nezbytné v zájmu *„národní bezpečnosti, územní celistvosti, veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví, morálky, pověsti nebo ochrany práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci“*.

Orgán prvního stupně dále konstatoval, že právním předpisem ke garanci práv na ochranu před neoprávněným zasahováním do jeho soukromého a osobního života je zákon č. 101/2000

Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů („zákon o ochraně osobních údajů“). Účelem a smyslem zákona o ochraně osobních údajů je realizovat a naplňovat zaručené právo ochrany jedince před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů, zakotvené v Listině.

Důležitým ustanovením z hlediska ochrany osobních údajů je právě ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, jež vypovídá o tom, že „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby, a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu*“, tedy právě zákonem o ochraně osobních údajů.

Dále povinný subjekt dal žádostí dotčeným osobám možnost vyjádření se k vyslovenému požadavku žadatele na poskytnutí jejich osobních údajů a profesních dat. Tímto se orgán prvního stupně řídil právním názorem odvolacího orgánu, jak je vyslovil v rozhodnutí pod čj. VS-1071-2/ČJ-2018-800040-INFZ, jímž zrušil podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodnutí povinného subjektu Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno ze dne 6. února 2018, vydané pod čj. VS-2691-11/ČJ-2018-803001, a věc se vrátil k novému projednání.

VIII.

Na závěr k rozhodnutí povinného subjektu ze dne 4. července 2018 čj. VS-2691-12/ČJ-2018-803001, jehož část ohledně žádosti v bodě 2., 3., 4., 6. a 7. odvolací orgán změnil a ve zbytku (bod 5., 8. až 12. žádosti) potvrdil podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se uvádí, že tento závěr, k němuž odvolací orgán dospěl po poznání právního stavu platného v době podávání žádosti o informace (leden 2018), je totožný také se závěrem, kdy podané odvolání bylo posuzováno na základě a za užití nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

Odvolací orgán tak při svém rozhodování akceptoval zcela nový právní stav, kdy s účinností od 25. května 2018 je součástí českého právního řádu přímo toto obecné nařízení o ochraně osobních údajů neboli GDPR.

To značí, že zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jako obecný právní předpis ochrany osobních údajů byl od 25. května 2018 nahrazen GDPR a v budoucnu (po dokončení legislativního procesu) bude nahrazen tzv. adaptačním zákonem, jímž se rozumí teprve Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky projednávaný zákon o zpracování osobních údajů. Nutno dodat, že přímá aplikovatelnost GDPR, znamená, že z hlediska aplikační praxe má právní akt ve formě nařízení aplikační přednost před právní úpravou členských států. Tento princip vychází jednak z výkladu Soudního dvora Evropské unie, tak v České republice z norem ústavního práva.

Pro posouzení odvolací záležitosti byl klíčovým pojem „*osobní údaj*“.

Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů se pro účely tohoto zákona osobním údajem rozumí „*jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či*

nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.“.

Definice osobního údaje v zákoně o ochraně osobních údajů odpovídá již zrušené Směrnici 95/46/ES, když úmyslem evropského i českého zákonodárce bylo, aby pokrývala co nejširší spektrum informací vztahujících se ke konkrétnímu člověku. S účinností od 25. května 2018 ale přichází v úvahu definice, jak je provedena v obecném nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR).

Dle článku 4 GDPR se pro praktickou aplikaci „osobními údaji“ rozumí *„veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.“.*

Souběžně se konstatuje, že subjektem údajů je fyzická osoba, již se osobní údaje týkají.

Obecné nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR) *stricto sensu* stanoví zásady ochrany osobních údajů, které lze ve stručnosti shrnout především jako:

- a) zákonnost, korektnost, transparentnost (správce musí zpracovávat osobní údaje na základě nejméně jednoho právního důvodu a vůči subjektu údajů transparentně),
- b) omezení účelu (osobní údaje musí být shromažďovány pro legitimní účely a nesmějí být zpracovávány neslučitelným způsobem s těmito účely),
- c) minimalizace údajů (osobní údaje musí být přiměřené a relevantní ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány),
- d) integrita a důvěrnost (požadavek na technické a organizační zabezpečení osobních údajů správcem).

Uvedené zásady jsou podrobně rozvinuty v článku 5 odst. 1 GDPR.

Vymezení, resp. dodržování těchto zásad, je pro správce zásadní, a to nejen důvodu, že to jsou *de facto* zároveň povinnosti, ale rovněž proto, že v článku 5 odst. 2 GDPR je stanovena odpovědnost správce za jejich dodržování a zároveň povinnost každého správce být schopen dodržování těchto zásad (povinností) doložit.

Při tom, ve smyslu definičního vymezení podle článku 4 GDPR, je správcem osobních údajů *„fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu, může toto právo určit dotčeného správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení.“.*

Vězeňská služba České republiky je bez pochybností správcem osobních údajů zaměstnanců Vězeňské služby České republiky v pracovněprávním vztahu dle zákoníku práce a příslušníků ve služebním poměru podle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

V návaznosti na výše uvedené provedl odvolací orgán rovněž test proporcionality. A vzhledem ke skutečnosti, že podanou žádostí dotčení zaměstnanci a příslušníci Vězeňské služby České republiky jsou odměňováni platem nebo služebním příjmem, tedy z veřejných prostředků (z prostředků státního rozpočtu), byla k provedení testu proporcionality použita

metodika, která je obsažena v Nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. října 2017 nebo Nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 1200/16 ze dne 3. dubna 2018. Z intence nálezů Ústavního soudu je zřejmé, že povinný subjekt smí odmítnout poskytnout žadateli informace (nejen) o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu,
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu,
- c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“,
- d) informace existuje a je dostupná.

Platí tak, jestliže výše uvedené podmínky nejsou splněny kumulativně, pak *„odmítnutí poskytnout žadateli informaci není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“*

Na tomto místě odvolací orgán dospěl k ujištění, že kritérium vhodnosti poskytnutí osobních údajů ve znění požadavku na uvedení *„jména, příjmení, hodnostní označení, služební a funkční data“* u *„zástupce oddělení výkonu vazby, 1. vrchní dozorce vazebního oddělení B2, 2. vrchní dozorce vazebního oddělení B2, vězeňský psycholog pro vazební oddělení B2, speciální pedagog pro vazební oddělení B2 a sociální pracovníce pro vazební oddělení B2“* nebylo naplněno, rovněž jako u požadavku na uvedení *„funkčních dat“* (rozumějme např. životopis) u dalších požadovaných a uvedených v bodech 4., 6. a 7. žádosti, tedy u *„vedoucího oddělení výkonu vazby, vedoucího správního oddělení, vedoucího ekonomického oddělení“*.

Získání vymáhaných informací neodpovídá účelu práva na informace. Neotevře prostor pro veřejnou kontrolu a případnou veřejnou diskusi. Žádosti dotčené zaměstnance v pracovním poměru a příslušníky Vězeňské služby České republiky ve služebním poměru lze jen sotva mít za osoby v postavení jako v případě osob, které mohou mít natolik významný přínos pro Českou republiku, aby je jakožto takové bylo zcela namístě *„podrobit ohni veřejné debaty“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. srpna 2014, čj. 1 As 78/2014-41).

V poskytnutí žadatelem specifikovaných „osobních“ informací nelze zřít nijaký širší význam pro společnost. A vůbec ne možnost participace občanské společnosti na věcech veřejných, byť účelem práva na informace je zejména veřejná kontrola výkonu státní moci, když *„právo na informace nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti“* (viz usnesení Ústavní soud ze dne 18. prosince 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Je tím dovoditelné, že účelem žadatelovy žádosti je dozvědět se informace dotýkající se jeho soukromých zájmů, na jejichž poskytnutí ale není možné shledat žádný širší význam pro společnost. Rovněž tak platí, jak uvedl Ústavní soud, že musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci způsobitou přispět k diskusi v demokratické společnosti a týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto ani nevykonává veřejnou funkci.

I proto dospěl odvolací orgán k výroku podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Poučení:

Podle § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům řízení.

Jaroslav Bauer
z pov. ředitel odboru správního
Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky

Za správnost vyhotovení: JUDr. Bělecký

Rozdělovník:

Výtisk č.	Adresát	Způsob doručení
1.	Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, odbor správní	uloženo do spisu
	Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno, Jihlavská 12, 625 99 Brno, ID datové schránky: 29vd4ut	ISDS
2.	██████████, nar. ██████████, Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Brno, Jihlavská 12, 625 99 Brno	doporučeně